

Следъ малко бѣлата козина отъ корема на животното и частъ отъ трупа му останаха край храста, отгдето хищникътъ бѣ скочилъ на своята жертва.

Започваше да се разсѣмва. Изъ гората вече се обаждаха глухаритѣ. Все по-увѣрено се чуваше тѣхната пѣсень, и все по-синьо ставаше небето. Свѣтлината на месеца помжтнѣ. На изтокъ бледна руменина обagri хоризонта. Едно малко облаче се откъсваше отъ единъ връхъ.

Рисътъ се връщаше ситъ и доволенъ. Вървѣше бавно по поляната, като отърсваше отъ време на време росата отъ краката си.

Изведнѣжъ той трепна и се сниши. Отъ другия край на гората се зададоха две сърни.

Женската вървѣше напредъ и съ черната си муцунка откъсваше отъ време на време нѣкой младъ, току-що напжпилъ върхаръ. Мжжкиятъ я следваше съ вдигната глава, на която, като корона, ясно се виждаха неговитѣ обрасли съ мъхъ пролѣтни рога. Понѣкога той изоставаше, вдигаше глава и се заслушваше. Ушитѣ му се движеха на разни страни. После съ леки скокове настигаше другарката си. Двамата бѣха пасли въ сѣчището, оттаткъ рѣката, и сега се прибираха въ еловата гора.

Рисътъ ги дочека да се закриятъ задъ нѣколко дребни ели. Макаръ че идваха право къмъ него той, се измъкна назадъ, лазейки като котка, защото сутрешниятъ вѣтъръ духаше по посока на сърнитѣ.

Той се отдрѣпна на страна отъ пжтя имъ, безшумно се извлѣче задъ единъ голѣмъ камененъ блокъ и легна. Рѣждивото му тѣло се загуби въ калната бѣлота на покритата съ лишей скала.

Сърнитѣ се придвижиха бавно. Щомъ влѣзоха между клонитѣ на две низки ели, тѣ останаха нѣколко минути неподвижни, заслушани въ крѣска на една